

[Rager.]

er indenfor statens sindssygevesen. Det er mig bekendt, at man indenfor sindssygevesenet er ganske klar over, at der må udvidelser og reformer til, men det har unægtelig gjort et dybt indtryk på mig at have haft lejlighed til at se, hvorledes kyndige folk bedømmer statens sindssygevesen, og jeg vil dèr særlig henvise til en tale, som et medlem af borgerrepræsentationen, overlæge Clemmesen, holdt den 23. november i år, og hvori han i meget grelle udtryk meddelte, hvor sløjt det stod til indenfor statens sindssygevesen, og hvor vanskeligt det er for en sindssygs familie at komme i forbindelse med dem, der tager sig af den pågældende sindssyge. Det, som slår hovedet på sømmet, er, at overlæge Clemmesen siger, at han har et indgående kendskab til det, han taler om, i egenskab af medlem af sundhedsstyrelsen og som tilsynsførende med statens sindssygehospitaler. Vi har altså her udtalelser fra så kyndig kilde, som man kan ønske sig, og hvordan kan det være, at forholdene virkelig skulle være så sløje? Jeg spørger derfor den højtærede indenrigsminister, om han er bekendt med denne tale, og om han er i stand til at fremsætte nogle beroligende udtalelser i den henseende. Det må jo bl. a., f. eks. for den højtærede borgmester på Frederiksberg og den højtærede forhenværende borgmester på Frederiksberg, være kedeligt at tænke på, at deres borgere er underkastet statens sindssygevesen, der er så sløjt. Det må give noget at tænke over.

På et punkt, jeg også gerne vil berøre, er mange borgere utilfredse med forholdene i København; det er her til den højtærede justitsminister, jeg må henvende mig — nemlig med hensyn til den måde, hvorpå borgernes sikkerhed synes at blive beskyttet for øjeblikket. I gamle dage var København selv herre over sit politi; nu har vi fået statspoliti, og det er, såvidt man kan skønne, et politi, der ledes udfra helt andre grundprincipper og forudsætninger, end det kommunale politi i sin tid blev ledet. Jeg ved ikke, om det er en udvikling indenfor politiet i almindelighed, eller om det skyldes den omstændighed, at man er gået fra kommunal administration til statsadministration; men det, som man fra borgernes side er utilfreds med, er, at politiet

i altfor høj grad er forsvundet fra gaderne. Man er utilfreds med, at man ikke ser de patrouillerende betjente til fods bevæge sig gennem byens forskellige kvarterer. Der er af ældre, erfarne politimænd i avisartikler gjort rede for, hvordan de finder, at den nuværende situation er uforsvarlig og det kan ikke nægtes, at der er mange voldtildfælde, ubegrundede voldtildfælde, for tiden. Jeg beder på forhånd den højtærede justitsminister skåne mig for statistik, det vil ikke gøre noget som helst indtryk på mig, for en statistik, der vil vise, at der i øjeblikket ikke er flere voldsforbrydelser end tidligere i København, vil jeg på forhånd stemple som forkert. Hvis vi skal have en statistik her, må vi have nedsat en lille kommission til at undersøge, om den virkelig er rigtig.

Jeg vil derefter gerne vende mig til mit sidste emne. Det er spørgsmålet om dette tings forhold til forhandlingerne i finansudvalget. Når jeg gør det, er det også udfra 10 års erfaringer som medlem af finansudvalget.

Jeg finder, at den behandling, man har givet sagerne i finansudvalget, har været fuldt forsvarlig; om den i tilstrækkelig grad er blevet meddelt offentligheden i enkelte tilfælde, ved jeg ikke, men lidt flere offentlige meddelelser fra møderne havde man vel altid kunnet få. Fremgangsmåden har været den, at enhver sag blev behandlet og til enhver tid, hvis et enkelt medlem ønskede det, udsat, indtil den pågældende havde indhentet sit partis tilslutning; derefter blev sagen afgjort. Hvis der ikke kunne opnås enighed, gik den til diskussion her i salen, når finanslovsforslag eller forslag til tillægsbevillingslov kom til forhandling; og alle de øvrige spørgsmål, om hvilke der havde været enighed, forelå som ændringsforslag. Jeg synes, fremgangsmåden var praktisk og god, og jeg fandt, at forhandlingsformen og arbejdsviljen var første klasser.

Men nu er der rejst krav om en ændring. Så er der sagt: ja, men lad så finansudvalget holde offentlige møder! Jeg tror ikke, at de, der har sagt det, har tænkt sig om, eller også må det være meget unge og uerfarne mennesker, for det kan dog ikke være meningen, at man af en politisk forsamling på 179 vil tage 17 mennesker ud og give